

Newsletter Enryo

Numarul 2

Martie 2011

Luna Martie

In aceasta luna de antrenament, care a trecut de la aparitia Newsletterului din Februarie, s-a pus accentul pe mai multe directii de antrenament.

In primul rand s-a studiat **Kihon**, tehnici si combinatii care perfectioneaza pozitiile si deplasările, treceri corecte dintr-o pozitie in alta si deplasari cu centrul de greutate la acelasi nivel. S-au mai studiat combinatii de tehnici care dezvoltă concentrarea fortei si imbunatatirea vitezei de executie.

Pe langa repetarea si imbunatatirea tehnicilor stiute, s-au invatat si explicat tehnici noi cum ar fi **Juji Uke, Hantai si Kiri Kaeshi**.

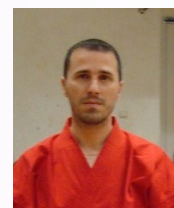
De asemenea s-au studiat **prizele pentru maini, punctele in care se poate exercita torsione si presiune pe articulatii, precum si directiile si punctele pentru dezechilibrare**. In cateva cuvinte se poate spune ca, in ultima luna de antrenament, s-a pus accentul preponderent pe Kihon. Pe langa aceasta, s-a mai studiat **Kata** pe ateliere de studiu si individual.

La capitolul "**Elemente teoretice explicative**" am discutat despre rapiditate, despre tehnicile de blocaj invizibile si de atac, despre importanta vitezei /timpului scurt de executie (care duce la imposibilitatea adversarului de a riposta),

despre cea mai grea arma de manuit - Mintea celuilalt. Aici am subliniat faptul ca trebuintele, dorintele si necesitatile adversarului sunt aliatii nostri. Am punctat pe scurt aceste tehnici de manipulare a adversarului, utilizand trebuintele, dorintele acestuia ca si arme

S-a mai procedat la explicarea **principiului apropierii de pamant**, la pozitiile si exersarea lor in virtutea acestui principiu.

Un alt eveniment petrecut in aceasta perioada a fost **examinarea** neanuntata a doi dintre studentii Scolii noastre de Arte Martiale si trecerea acestora la un grad superior. **Tin sa-i felicit si pe aceasta cale pentru hotararea si indarjirea de care au dat dovada**. La fel tin sa laud si efortul depus pentru prelucrarea materialelor, armonizarea lor intr-o tinuta de inalta clasa si expunerea intr-un Newsletter din ce in ce mai reusit, efort depus de Sempai Ioana Boldis. Multumesc in numele echipei.

Sensei Adrian

Din umbra lumii
Tesi panza de aur fir
Lumina lina

Soarele canta
Nelinistea apei
De sub izvoare

Picur peste zi
Asterni in frunzele ei
Culori intense

RALUCA PARJOL

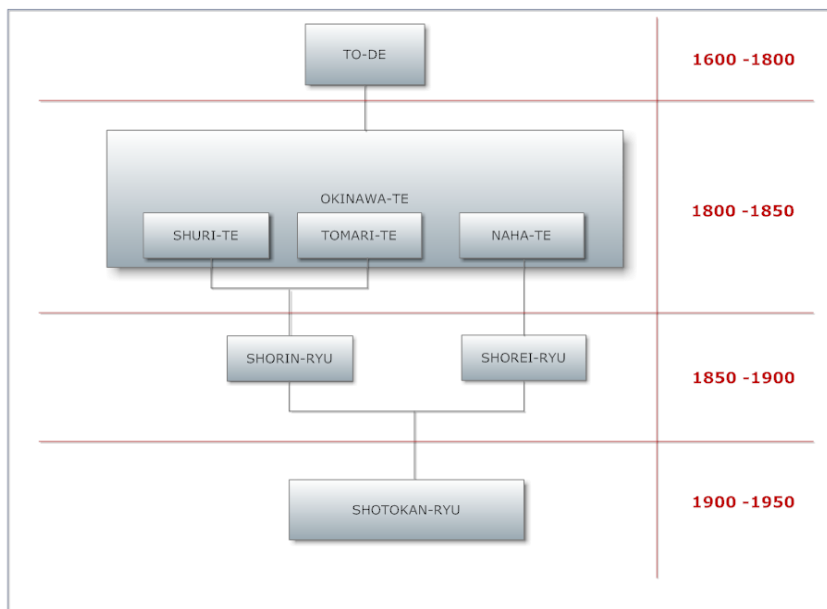
KARATE SHOTOKAN DE LA ORIGINI PANA IN PREZENT

SENSEI ADRIAN BOLDIS

Toata lumea stie ca fondatorul **KARATE SHOTOKAN RYU** este maestrul **Gichin Funakoshi**, dar putini sunt cei care cunosc cu adevarat istoria acestei Scoli. Maestrul Funakoshi este intr-adevar piesa de baza din acest Puzzle, dar inceputul a fost cu mult inainte de a se naste Funakoshi.

Cercetatorii si istoricii care au studiat originea si dezvoltarea artelor martiale asiatice sunt de parere ca acestea au ajuns in China odata cu plecarea calugarului Bodidharma din India spre Nord. In China se cristalizeaza pe parcursul a catorva secole diferite forme de arte martiale cu sau fara arme, care migreaza apoi spre tarile invecinate unde se impletesc cu traditiile si cultura acestor popoare si rezulta stiluri de arte martiale bine definite si proprii fiecarei tari. In acest proces de migrare a artelor martiale spre Est, ajung in insula Okinawa sub forma TO-DE in traducere Mana Chinezeasca. Asa au fost plantate in pamantul Okinawaian primele seminte de arte martiale care mai apoi ajung in Japonia sub forma **KARATE SHOTOKAN**.

Este de interes pentru acest articol tocmai aceasta perioada de tranzitie intre momentul insertiei in cultura okinawaiana a artelor martiale sub forma de TO-DE, iesirea din acest spatiu si patrunderea in arhipelagul nipon sub forma de KARATE. Acest proces a durat mai mult de un secol si a angrenat patru generatii de maestrii. Acestia au fost in ordine cronologica: Kong Su Kung "KUSHANKU", Peichin Takahara si Satsunuku "TODE" Sakugawa la sfarsit de secol XVIII, Sokon "BUSHI" Matsumura, Anko Azato si Yasutsune Itosu pe parcursul secolului XIX iar Gichin Funakoshi in prima jumătate a secolului XX.

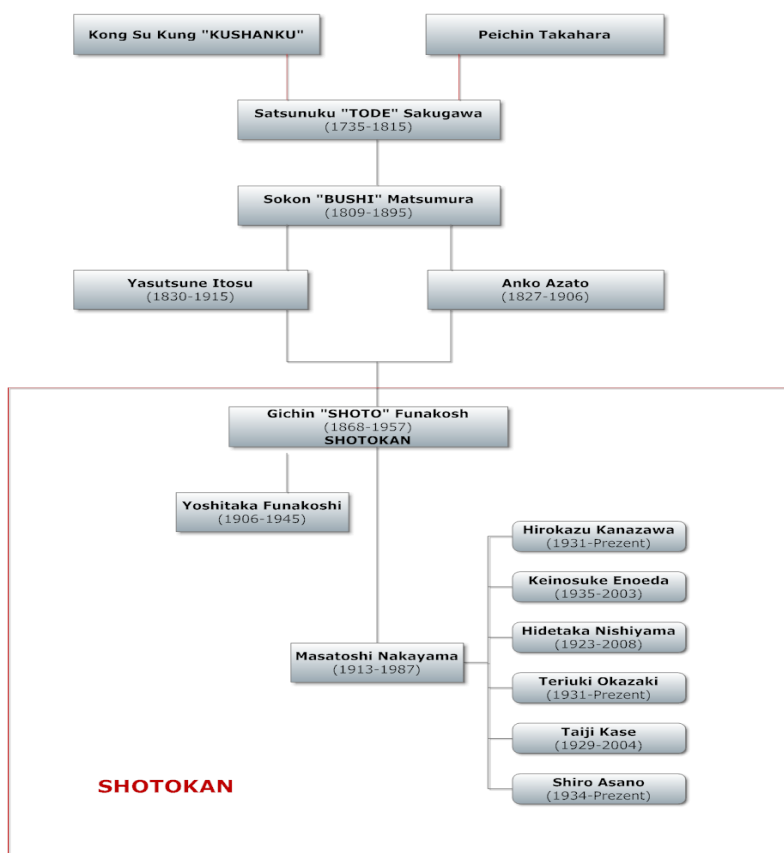
Prima figura marcanta, care si-a pus amprenta personala asupra ceea ce reprezinta Karate Shotokan azi, a fost **Satsunuku "TODE" Sakugawa**. Tanarul Sakugawa a fost acceptat ca discipol de catre maestrul Peichin Takahara care facea parte din nobilimea de la Castelul Shuri. Sakugawa s-a antrenat timp de 6 ani cu maestrul Takahara in stilul TO-DE, in traducere **Mana Chinezeasca** care era versiunea okinawaiana a stilului Cocorul Alb Chuang Fa. Printr-o intamplare Sakugawa a ajuns sub aripa protectoare a demnitarului chinez Kong Su Kung care era expert in Chuang Fa. Sakugawa a fost acceptat ca si discipol si s-a antrenat cu maestrul Kong Su Kung inca 6 ani. In acest timp primul sau maestru a murit si in cinstea lui, Sakugawa a adaugat numelui sau particular TODE. De acum el ramane in istorie cu numele Satsunuku "ToDe" Sakugawa. Dupa aceasta pierdere tragica survenita in viata lui, Sakugawa se antreneaza si mai intens. Acesta creeaza un kata pe care il numeste **KUSHANKU** care e pronuntia okinawaiana a numelui actualului sau maestru **Kong Su Kung**. Acest kata este nucleul celor doua kata foarte importante din Shotokan: **Kanku Dai** si **Kanku Sho**. Pe parcursul vietii Sakugawa a tot perfectionat ceea ce a invatat de la predecesorii sai si in acelasi timp a introdus elemente noi cunoscutelor primite. La varsta inaintata, Sakugawa a fost placut impresionat de hotararea si tenacitatea unui tanar de 14 ani pe nume **Sokon Matsumura** care avea ambitia de a ajunge cel mai bun luptator din Okinawa.

Aceasta hotarare l-a determinat pe Sakugawa sa il ia ca discipol cu toate ca avea o varsta foarte inaintata. **Matsumura** era un tanar inteligent, foarte ambitios, creativ si fanatic in ceea ce priveste antrenamentul personal in artele martiale. Aceste calitati l-au facut cel mai mare luptator din Okinawa al vremurilor lui. Matsumura a fost Comandantul garnizoanei castelului Shuri timp de 50 de ani. A fost si garda personala si protectorul regelui timp de cateva decenii. Funakoshi spunea despre Matsumura ca "a fost Ministrul Afacerilor de Razboi, si seful pazei regelui King Sho Ko si orice problema o raporta direct regelui." Aceasta pozitie era una foarte privilegiata, putina lume se putea apropia de rege.

Acest moment a fost unul crucial in dezvoltarea scolii de arte marțiale numita Shotokan. Daca liniaritatea se intrerupea in acel moment, dezvoltarea artei marțiale se opera si murea odata cu moartea maestrului Sakugawa.

Ceea ce ne-a ramas important de la Matsumura si s-a transmis mai departe a fost principiul fortei care vine din Hara, precum si dezvoltarea unor tehnici de viteza, acesta prin experienta lui dandu-si seama ca forta de impact creste odata cu viteza de executie. La fel, Matsumura a fost creatorul **kata Patssai**, care a fost radacina Kata-urilor **Bassai Dai** si **Bassai Sho** din Shotokan. La mijlocul anilor 1800, Matsumura a calatorit de cateva ori in China la templul Shaolin aceste schimburi de experienta si-au pus amprenta asupra stilului sau de lupta. Pentru Matsumura arta marțiala pe care a transmis-o mai departe este o creatie in care se reunesc invataturile primite de la maestrul sau si experienta acumulata in calatoriile sale in China si Japonia.

Acestea au avut ca urmare crearea unor kata noi cum ar fi **Naihanchi (Tekki)**, **Seisan (Hangetsu)** si **Gojushiho**, toate sintetizate intr-un stil nou numit **Shorin Ryu**. Pentru o viata dedicata artelor marțiale a primit titlul de **BUSHI**.

Daca Matsumura a fost "Inventatorul", Itosu este "Invatatorul".

Daca Funakoshi a fost "parintele" Shotokan, atunci cu siguranta Itosu a fost "bunicul".

O alta figura marcanta a istoriei Shotokan, este **Yasutsune Itosu**. Itosu a studiat cu Matsumura arte marțiale de la 16 la 24 de ani. Aceasta a fost pregatirea de baza si instructia pentru postul de "bodyguard" al regelui. Dupa aceasta perioada Itosu a fost numit in functia de Secretar personal al regelui, o acoperire a adevaratului statut. A fost mana dreapta a lui Matsumura pentru urmasorii 30 de ani. O viata intreaga a perfectionat tehnicile invatate si le-a predat discipolilor sai. Majoritatea din discipolii pe care i-a avut au devenit mai tarziu fondatori de scoli de arte marțiale renumite azi, dintre acestia amintesc: Kenwa Mabuni cu Shito Ryu, Choshin Chibana cu Kobayashi Ryu, Kanken Toyama cu Shudokan, Choki Motobu cu Motobu Ryu si nu in ultimul rand Gichin Funakoshi cu Shotokan.

Itosu a jucat un rol important in introducerea in scoli a artelor marțiale ca si programa sportiva. De asemenea a dezvoltat o programa scolara de invatare a tehnicilor stilului **Shorin Ryu** derivat din **Shuri-Te**. A inclus cele cinci **kata Pinan (Heian)** ca programa de inceput in studiu kata.

O mare contributie a maestrului Itosu in dezvoltarea Karate-ului a fost Scrisoarea din 1908 adresata Ministerului Educatiei si Ministerului Armatei in care explica in zece puncte originea si avantajele Karate-ului. Aceasta scrisoare a fost punctul de inceput in intentia de a populariza Karate-ul in Japonia. Acest dezechilibru s-a infaptuit dupa 14 ani in 1922 de catre discipolul sau **Gichin Funakoshi**. Dar nu ar fi putut fi infaptuit fara sprijinul total din partea lui Itosu si din partea fondatorului JUDO-ului, maestrul **Jigoro Kano**.

Gichin Funakoshi s-a nascut in Shuri in anul 1868, anul Restauratiei Meiji. Dupa intrarea in scoala primara a devenit bun prieten cu baiatul **maestrului Azato** cu care era coleg de clasa. Azato era maestru in Kendo si Karate, devenind primul instructor de arte maritale al tanarului Funakoshi. Azato era prieten cu Itosu, acestia contribuind in egala masura la educarea spiritului de luptator a lui Funakoshi, precum si la acumularea de cunostinte si dobandirea de abilitati specifice Karate-ului. Azato era cunoscut ca un intelectual, un ganditor si un vizionar. Lui ii sunt caracteristice rationamente desprinse din Arta Razboiului cum ar fi: "Cunoaste-te pe tine insuti si cunoaste-ti dusmanul, acesta este secretul strategiei invingatoare."

Dupa ce Funakoshi ajunge in Japonia pune bazele unei miscari care avea ca obiective principale dezvoltarea si popularizarea Karate-ului. In anul 1930 infiinteaza asociatia numita Dai Nihon Karate Do Kenkyukai care mai apoi isi schimba numele in **Dai Nihon Karate Do Shoto Kai**. Denumirea de Shoto vine de la pseudonimul literar a lui Funakoshi, care inseamna "Valuri de Pin". Aceasta asociatie este cunoscuta azi sub numele Shotokai si este o ramura a scolii Shotokan fondata de maestrul Shigeru Egami.

Funakoshi a deschis primul Dojo de Shotokan in Tokyo in 1939. A dus o munca asidua pentru promovarea si popularizarea noii sale creatii, bazata pe noi principii, aducand Karate-ul la nivel de arta, adaugand la **KARATE** particula **DO** care semnifica faptul ca s-a trecut de la meseria Karate, la Calea si Filozofia Karate. Aceasta munca asidua s-a concretizat intr-o serie de demonstratii publice in universitati de prestigiu cum ar fi: Keio, Waseda, Shodai, Hosei, Gakushuin, Takushoku, si Chuo, aceste demonstratii avand ca si consecinta benefica deschiderea de noi cluburi de karate.

Funakoshi

A fost o perioada benefica pentru Shotokan, deoarece a fost o perioada in care miscarea Shotokan a capatat din ce in ce mai multi adepti si s-a extins si in alte orase din Japonia. S-a prefigurat incet un plan de extindere la nivel mondial a acestei scoli de arte maritale. Funakoshi a avut multi discipoli care au urmat calea Shotokan, dar si altii care si-au pus amprenta personala asupra cunostintelor primite fondand scoli derivate de arte maritale.

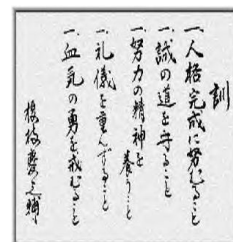

Dintre acestia amintesc: Masutatsu Oyama cu KyokushinKai, Shigeru Egami si Hironishi Motonobu cu ShotoKai si Hironori Ohtsuka cu Wado Ryu.

In anul 1949, O-Sensei Funakoshi impreuna cu fiul sau **Yoshitaka Gigo Funakoshi** si trei discipoli apropiati - Isao Obata, Masatoshi Nakayama si Hidetaka Nishiyama, au fondat o asociatie numita Japan Karate Association, (**Nihon Karate Kyokai**) care a fost constituita pentru promovarea si popularizarea Karate Shotokan. Presedinte de onoare a acestei asociatii a fost ales maestrul Funakoshi in varsta de 80 de ani, presedinte fiind ales **Masatoshi Nakayama**. Aceasta a fost prima organizatie de acest fel, mai apoi dupa moartea lui Funakoshi s-a scindat in mai multe fractiuni, acesta fiind rezultatul luptei pentru putere.

Karate-ul a ajuns o miscare de mare anvergura care are milioane de practicanti din toata lumea, acestia indiferent de federatia sau organizatia din care fac parte sunt reuniti sub aceleasi 5 principii morale sintetizate de Funakoshi sub numele de Dojo Kun.

Cauta perfectiunea caracterului!
Fii credincios si loial!
Dedica-te sincer!
Respecta-i pe ceilalti!
Nu folosi violenta!

AMIGURUMI

CARMEN CRISTEA

Trebuie să vă fac o mărturisire: am o pasiune veche care acum ma devorează chiar mai tare: îmi place foarte mult să croșetez. Sunt multe feluri de a "croșeta"...

Dar, o să mă-ntrebați, și pe bună dreptate "Ce legătură are karate-ul cu croșetatul?" Păi, are: fire nevăzute leagă karate-ul de Japonia, apoi... dar s-o iau de la început.

Se spune că Japonia a fost creată de o sabie: zeii cei vechi i-au scufundat lama în ocean, iar când au tras-o afară, patru picături perfecte s-au scurs înapoi și-au devenit insulele Japoniei.

Alții spun că Japonia a fost creată de o mână de oameni curajoși, războinici gata să-și dea viața pentru ceea ce pare a fi devenit un cuvânt uitat: onoare.

Eu, dacă ar trebui "să croșetez" despre Japonia, primul gând ce-mi străbate mintea este acesta: "esențele tari se țin în sticlule mici": o țară mică dar cu mulți oameni, inimi mari în oameni mărunți de statură.

Atunci când popoarele lumii și-au ales "bujutsu" din coșul cu bunătăți al Creatorului, japonezii și-au ales numai și numai "esențe tari"; printre ele, calitățile războinicului din care s-au sculptat apoi spiritele samurailor.

Așa că am putea crede că japonezul e una cu războiul, cu violența ori cruzimea. Nimic mai fals. "Cel ce luptă pentru victorie doar cu sabia, nu este un general bun" ne spune *Sun Tzu*.

Și dacă nu-l găsiți pe japonez desăvârșindu-și tehnica de luptă și ascuțindu-și armele, atunci îl veți afla desăvârșindu-și cunoașterea și ascuțindu-și spiritul, luptând pentru vreun ideal, cultivând în jur armonia și echilibrul, meditănd la floarea de cireș, pentru ca vrea să vibreze alături de întreg Universul.

Așa că duce spre perfecțiune tot ce atinge: așterne flori în tablouri vii de *Ikebana*, sculpează copaci pitici à la *Bonsai*, își exprimă trăirile profunde prin *Calligrafie*, modelează subțire și mătăsoasă

hârtie în *Origami*, îndeplinește un ceremonial întreg pentru a sorbi în final câteva înghițituri de *Ceai* dintr-un bol puțin mai mare decât un degetar, arde *Ceramica* în ritualuri secrete, luptele sunt *Arte Marțiale*, scrutează cu spiritul natura înconjurătoare și în cuvinte puține spune totul: *Haiku*, poemul unei respirații, un gest vital al unui samurai adevărat, ... păpuși, gheișe, măști și kimonouri, kabuki, hina, yokozuna, ... arte și iar arte, ceremonii, ritualuri, într-un cuvânt: perfecțiune. Totul este supus desăvârșirii, până și respirația...

... esențe tari în sticlucțe mici... Nu vi se pare ciudat că au trecut anii și încă nu s-au prăfuit?

Japonezul știe că Spațiul și Timpul sunt doar dimensiuni intermediare... și nu își face din acestea repere importante în viață... știe că Eternitatea le urmează, dar Spiritul e dincolo și de ea, căci cuprinde șapte dimensiuni, șapte învelișuri la un loc. Pândește îndelung apariția florii de cireș, un alt ritual tănuit și puțin înțeles... floarea de cireș este însăși viața noastră, iar japonezul o caută pe cea perfectă. Și știe că o "floare" perfectă se găsește rar... că ar putea petrece o viață în căutarea ei, și tot nu ar fi o viață risipită. Apoi, știe că orice "floare" moare într-o clipă, viața ei durează cât o respirație profundă, și-atunci, din toate aceste motive știe cu fiecare fibra a ființei sale ca trebuie să cunoască viața în fiecare adiere, în fiecare ceașcă de ceai, în fiecare gest, în fiecare acțiune a sa, în fiecare viață, chiar și în aceea pe care o curmă în luptă... în orice luptă. Căci aceasta este Calea războinicului, Bushi-do: viața în fiecare adiere.

Arta nu este un lucru; este o cale.

Ați înțeles acum de ce îmi place mie "sa croșetez": caut floarea perfectă.

Și, pentru cei ca mine, japonezul a mai inventat o arta, AMIGURUMI: vietăți croșetate umplute cu puf, parcă venite direct din țara lui Liliput. Ați citit bine: croșetate. Copiii mici le au în jocul lor, "copiii mari" în colecțiile ori gândurile lor.

Iată-le din nou, "esențe tari în sticlucțe mici": iepurași, fluturași, albinuțe și broscuțe, ursuleți și păsările, pinguini și maimuțele, măgăruși și purceluși, gândăcei și clopoței, văcuțe și peștișori, oițe și melcișori, șoricea și pisicuțe, lei, pantere, ciupercuțe, girafe și elefanți, papagali, cocoși și moși, căprioare, vrăjitoare, mămăruțe și arici, zâne, bufnițe, pitici, dinozauri, balerine, măști, gheșe ori sirene, pușori și cățeluși, și tot felul de păpuși...

Imi fac iute inventarul: am tot ce trebuie, croșeta, sacul cu ghome colorate, câteva grămezi de puf, pasiune și entuziasm, dorința și voința, și... gânduri muulte de-mpletit. Dacă v-am stârnit curiozitatea... știți unde mă găsiți: în curând vor înflori cireșii!

Dicționar:
Bujutsu=virtuti marțiale
Yokozuna =luptator sumo
Kabuki= drama-dans in Japonia
Hina = papusa

ELEMENTE ALE
SIMBOLISMULUI JAPONEZ

DRAGONUL

IRINA TUDORACHE

In prezent, cuvantul **dragon** comporta doua dimensiuni, una reala si una fantastica.

Dimensiunea reala face referire la diferite specii de animale (pesti, reptile), cum ar fi: dragonul de mare, pestele dragon, soparla dragon, dragonul de komodo...

Cei mai multi dintre noi se gandesc la creatura mitologica descrisa ca un sarpe mare si puternic sau ca o reptila uriasa cu puteri magice si spirituale. Originea acestei creaturi fictive nu este clara, intrucat in mai toate culturile lumii exista un corespondent cu trasaturi fizice si incarcaturi simbolice similare.

In Europa apare sub denumirea de zmey, zmiy, zmaj (dragon slavon), *sárkánykígyó*, zomok (dragoni maghiari), knucker (dragoni scandinavici), zilant (dragoni tatarsi), balaur, zmeu (dragoni romanesti). In Africa si America apar Wyernul, Amphisbaena (dragoni africani), *Quetzalcoatl*, Boi-tata (dragoni mezoamericani), iar in cultura asiatica apare Long (dragon chinezesc), Ryu, Tatsu (dragoni japonezi), Yong, Yo, Kyo (dragoni coreeni).

Dragonii difera de la cultura la cultura ca dimensiune, unii au aripi, un anumit numar de gheare/ picioare/ capete, pot scuipa foc/ apa, pot fi inzestrati cu darul vorbirii.

Crestinismul se confrunta si el cu prezenta unor astfel de creaturi: dragonul ucis de Sf. Gheorghe, Leviatanul creatura apocaliptica ce apare in Biblie.

Miturile nipone explica nu numai originile divine ale japonezilor, ci si descendenta imparatilor din dragoni.

In general in cultura europeana, dragonul este reprezentantul raului, este malefic si viclean, o imagine a apostazei, a tradarii si a perfidiei, dar si a furiei si invidiei. Era asociat si cu calamitatile naturale, iar multiplele capete erau simbolul decadentei, opresiunii si chiar al ereziei.

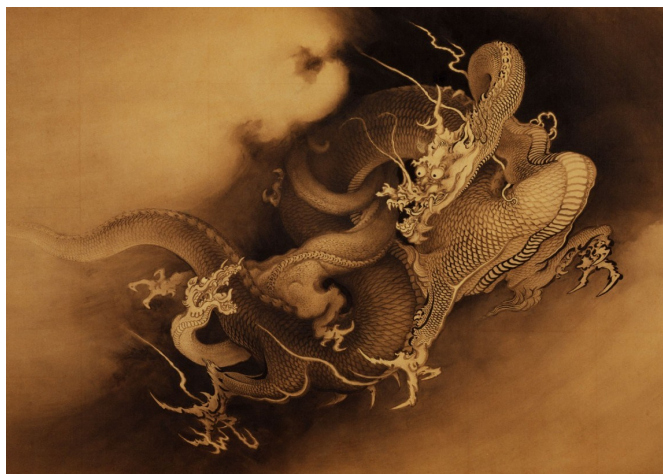
In cultura asiatica acesta este vazut ca simbol al vietii, animal protector, aducator de noroc, dragonii sunt asociati cu intelepciunea si longevitatea, sunt mai inteligenti ca oamenii. De asemenea, ei personifica apa, fantanile, ploile si raurile si sunt reprezentanti ai mediului acvatic.

Credintele chinezesti legate de aceasta creatura au fost transmise si altor culturi asiatice, inclusiv celei nipone. Astfel, si in mitologia japoneza, ca si in cea chineza, dragonul apare ca una dintre cele patru creaturi legendare ce protejeaza cele patru directii cosmice (Phoenixul-S, Dragonul-E, Testoasa-N, Tigrul-V).

Dragonul este asociat cu primavara, cu culorile verde/ albastru, cu elementul pamant, este un semn masculin, simbol al puterii regale si care controleaza ploaia.

Spre deosebire de dragonul chinezesc care are 4 gheare, respectiv 5 (dragonul imperial), cel japonez are 3 gheare.

Chinezii sustin ca dragonul este originar din tara lor, iar in momentul in care a migrat, respectiv cand a ajuns in Japonia, si-a pierdut un deget. Japonezii, in schimb, sustin ca dragonul a migrat din tara lor spre alte tinuturi, moment in care i-au crescut alte degete.

Spre exemplu, Hikohohodami no mikoto, plecat in adancul marii pentru a recupera carligul pierdut al fratelui sau, ajunge sa se casatoreasca cu fiica cea mica a Regelui Dragon. Hikohohodami nu-si respecta promisiunea de a nu privi scena nasterii fiului sau, moment in care descopera ca sotia sa este un sarpe al marii. Dezonorata aceasta se retrage in adancul marii, lasandu-si fiul in grija surorii sale. Cand a crescut acesta s-a casatorit cu Tamayori-Hime, avand la randul lor un fiu. Acesta a fost recunoscut de legendele nipone ca Jimmu Tenno, primul Imparat al Japoniei.

Un alt mit releva transformarea Regelui Dragon (zeul marii) in om pentru a cere ajutorul eroului Hidesato in infrangerea unui monstru.

De asemenea, legenda femeii Kiyo, indragostita de un preot, spune ca aceasta se transforma intr-un dragon ce scuipa foc pentru a-l ucide pe preot, ca urmare a faptului ca acesta a renuntat la iubirea ei preferand sa-si onoreze legamantul sacerdotal.

Nu toti dragonii din mitologia japoneza sunt reprezentanti ai binelui. Semizeul Susanoo salveaza pe a 8-a fiica a unor batrani de Orochi- dragonul cu opt capete si opt cozi, descoperind in coada acestuia sabia Kusanagi, oferita ulterior Zeitei Amaterasu; legenda Dragonului Alb spune ca o data la 50 de ani acesta se transforma intr-o pasare cu penaj auriu, aducand cu sine foamete si epidemie; povesti despre dragoni si serpi ai marii care distrug vasele pescarilor plecati pe mare; legenda lui Benten care lupta cu un dragon ce devora copii, sfarsind prin a se casatori cu acesta.

Dragonul este un element prezent nu numai in literatura japoneza, ci si in arta si in templele budiste. Altarele dragonilor inca mai pot fi admirate in cele mai multe regiuni din Orientul indepartat. De obicei, ele sunt pozitionate de-a lungul tarmurilor si malurilor raurilor, din cauza faptului ca majoritatea dragonilor orientali traiesc in adancuri. Insula Templului, din Japonia, a devenit faimoasa datorita pelerinilor care se opresc in aceste locuri pentru a medita si a se ruga la dragoni.

Inainte de a patrunde in lacasurile de rugaciune pelerinii trebuie sa treaca printr-un ritual de *purificare*, ce consta in spalarea mainilor si a gurii intr-o fantana aflata la intrare.

Desi reprezinta o creatura mitologica, dragonul este adus la viata in cultura nipona in cadrul Festivalului Okunchi din Nagasaki, organizat in luna octombrie, prin care se celebreaza recolta din anul respectiv. Festivalul este renumit pentru dansurile cu dragoni, originare din China.

Dragonul(reprezentant al ploii, furtunilor) este cel mai cunoscut motiv nipon, fiind asociat cu norocul si fiind de o importanta enorma in cultivarea orezului in Japonia. Din aceste simple ratiuni continua sa fie admirat si respectat in aceasta tara.

1. <http://www.childrensmuseums.org/docs/DragonsInAsia.pdf>
2. Mythical Monsters, Cryptozoology, Gould Charles from <http://www.forgottenbooks.org/info/9781605064291>
3. The Dragon in China and Japan, De Visser M.W. from [http://fax.libs.uga.edu/GR830xD7xV8/1f/dragon in china and japan.pdf](http://fax.libs.uga.edu/GR830xD7xV8/1f/dragon%20in%20china%20and%20japan.pdf)
4. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Dragon#Simbolism>
5. <http://www.mapsofworld.com/japan/japanese-dragon.html>
6. <http://www.sacred-texts.com/earth/mm/mm11.htm>
7. Japanese Mythology A to Z, Roberts Jeremy <http://www.enryo.ro/carti/Japanese%20mythology%20A%20to%20Z.pdf>

桜 SAKURA, SPECTACOLUL NATURII

ANDREEA NEDELESCU

Sakura, ciresul, este un simbol nipon de mare greutate in memoria poporului japonez. Unii autori il prezinta in literatura drept "yamato-damashii", "spiritul japonez".

Vazut ca o balanta intre viata si moarte, acesta face o principala trimitere la faptul ca viata imprumuta din fragilitatea florii de cires, are o durata foarte scurta si se poate sfarsi in orice clipa.

Aceasta viziune era impartasita de catre toti samurarii, constienti de natura trecatoare a vietii. Pentru ei viata nu reprezenta decat o iluzie, iar moartea nu capata mai multa importanta decat orice alta actiune cuprinsa in viata de zi cu zi. Floarea de cires se risipeste la prima adiere de vant, la primele semne ale naturii, lasand in urma un mare covor alb. In acelasi mod, samuraiul era intotdeauna pregatit sa-si dea viata pentru un ideal, facand un gest plin de demnitate si onoare. Astfel, covorul alb format de florile de cires este considerat un simbol al samurailor care si-au pierdut viata de-a lungul timpului.

Termenul este insa unul polivalent si capata o multime de interpretari in literatura populara sau religie. Florii de cires i-au fost dedicate o multime de versuri, cele mai multe fiind metafore ale frumusetii, gingasiei, bucuriei, tristetii sau ale caracterului trecator al lucrurilor.

Superioritatea florii de cires fata de restul florilor si a samuraiului fata de restul barbatilor se regaseste si in proverbele japoneze: "Dintre flori, floarea de cires, dintre barbati, samuraiul".

SARBATOAREA FLORII DE CIRES

Sarbatoarea florii de cires este semnalata inca din perioada Nara (710-784). Privind in trecut, se poate spune ca popularitatea sarbatoririi florii de cires s-a raspandit odata cu schimbarea conducatorilor Japoniei.

Initial floarea de cires a putut fi admirata doar de cei din clasele privilegiate. Frumuseatea delicata a acesteia era sarbatorita alaturi de poeti si artisti la curtile regale.

Se spune ca anul 1598 a fost marcant pentru raspandirea sarbatorii florii de cires, cand Toyotomi Hideyoshi a dat o mare petrecere – "Daigo no hanami" - langa Kyoto. Acest eveniment a avut ca invitati o multime de personalitati ale acelei epoci. Acelasi an avea sa marcheze moartea lui Hideyoshi, iar odata cu aceasta, disparitia unei intregi ere.

Odata cu preluarea puterii de catre Shogunul Tokugawa, multe dintre obiceiurile de care se bucurau doar clasele privilegiate au fost extinse si larg raspandite in randul maselor. De la aceasta schimbare nu a facut exceptie nici sarbatoarea florii de cires.

In prezent exista o multime de varietati de ciresi (400), care infloresc pentru cateva zile primavara. Japonezii sarbatoresc aceasta perioada prin hanami (privitul florilor de cires). Fie ca dau petreceri sub pomii in floriti, fie ca merg alaturi de familie si prieteni la picnic in timpul zilei, sau in timpul serii (yozakura), hanami este asimilat de fiecare persoana ce se regaseste in cultura nipona si este celebrata atat prin efervescenta pe care milioanele de persoane prezente la sarbatoare o creeaza, cat si prin manifestari muzicale, opere literare si artistice.

*“Shikishima no
Yamato Gokoro
wo Hito Towaba
Asahi ni Niwore
Yamazakura Ba-
na”*

**“Daca m-ai intreba care este spiritul
adevaratului japonez, ti-as arata ciresul de
munte in soarele diminetii”**

Norinaga Motoori

Perioada de inflorire a ciresilor difera in Japonia de la o zona la alta. Primele flori de cires se pot vedea in Okinawa, la sfarsitul lunii februarie, fiind urmate de orasele Tokyo, Kyoto si Osaka, unde primele flori isi fac aparitia la sfarsitul lunii martie si continuand cu orasele din nordul tarii, in care ciresii in-floresc la jumatatea lunii aprilie.

Perioada Festivalului Florii de Cires este stabilita in fiecare an in functie de predictiile realizate de Institutul Meteorologic Japonez, care apreciaza perioada in care vor ciresii vor inflori.

Pentru anul 2011 spre exemplu, sezonul de deschidere este estimat sa inceapa in 26 martie in Tokyo si Osaka, in 29 martie in Nara, 4 aprilie in Kanazawa si in 30 aprilie in Hakodate.

Chiar daca sarbatoarea este asociata astazi cu ideea de petrecere, ea isi pastreaza profunzimea pentru japonezi: evaluarea propriei vieti si a conditiei efemere a acesteia.

Pentru orice persoana din afara culturii nipone, floarea de cires este o sursa de delectare a privirii. Pentru orice persoana care a asimilat cultura nipona, floarea de cires este intruparea elementelor care creeaza cultura colectiva japoneza: noblete, onoare, demnitate. Si asta pentru ca niciun alt element din natura nu poate mentine intr-o mai mare masura legatura cu stramosii, valorile si esenta lor.

Festivalul Florilor de Cires favorizeaza si aparitia unor preparate culinare specifice. Dango, prajiturile care imprumuta din cromatica florilor de cires, sunt servite adeseori alaturi de sake la picnicurile ce au loc in aceasta perioada.

LOCURI CE OFERA VEDERI SPECTACULOASE IN PERIOADA FESTIVALULUI

Parcurile din Osaka ofera de asemenea un spectacol de culoare atat in timpul zilei, cat si in timpul noptii. Cele mai impunatoare dintre acestea gazduiesc aproximativ 4000/5000 de ciresi si dau vizitatorilor posibilitatea de a se bucura in orice moment de frumusetea florilor de cires, datorita sistemului de iluminat bine pus la punct.

Dintre parcurile din Tokyo, parcul Ueno, cu un numar de 1000 de ciresi este favoritul locuitorilor din capitala. Pe langa faptul ca ofera o priveliste deosebita, este completat si de Muzeul National si Podul Shinobazu. Uneori, in perioada Festivalului Florilor de Cires participantii lanseaza pe apa felinare de hartie colorata.

Muntele Yoshinoyama se inscrie in topul locatiilor preferate atat de japonezi cat si de turistii veniti in perioada florilor de cires. Acesta este acoperit de aproximativ 30 000 de ciresi. Perioada in care florile se deschid incepe in primele zile ale lunii aprilie.

KYOTO (II) PAVILIONUL DE AUR

Cand vine vorba despre Japonia, primele imagini ale occidentalului sunt reprezentate de samurai, gheise si shoguni. Toate acestea sunt strans legate de cultura orasului Kyoto, care a fost capitala imperiala a Japoniei, timp de cateva sute de ani.

Kyoto este aflat in sudul insulei Honshu, langă Osaka. Kyoto este amplasat intr-un bazin cu inclinare graduala, inconjurat de munti din trei parti, cu deschidere sudica spre campia Nara, intre raurile Katsu-gawa in vest si Kamo-gawa in este si muntii Kitayama. Orasul Kyoto are un dialect aparte (kyō kotoba), cu o istorie lungă, reflectată in rafinata cultură a acestui oras, capitală a Japoniei pentru mai mult de o mie de ani (794-1868). Astfel, sunetul unor cuvinte folosite de locuitorii Kyoto-ului de azi au o muzicalitate aparte față de japoneza standard, fapt datorat atat pozitiei geografice a orasului, noilor influente din lumea contemporană, cat si relatiei dintre oameni si limba japoneză. Kyoto este cel de-al cincilea oras ca marime din Japonia, avand o populatie de un milion si jumătate de locuitori. Timp de aproape 1.100 de ani, din anul 794 pana in 1868, Kyoto a fost sediul imparatului si astfel capitala.

Frecvent distruse de cutremure, inundatii, incendii si razboaie de-a lungul secolelor, cladirile din Kyoto au fost mutate, marite si reconstruite, iar acum reprezinta un mozaic al perioadelor istorice. Unele cladiri dateaza dinaintea anului 1600, iar multe temple si altare reproduc cu fidelitate stilurile originale (in cazul celor reconstruite sau restaurate).

KINKAKUJI PAVILIONUL DE AUR DIN KYOTO

La nord-vestul orasului Kyoto, in districtul Kitayama, se afla Kinkakuji (a carui denumire propriu-zisa este de fapt Rokuonji), templul unde se afla vestitul Pavilion de Aur. Acest pavilion a fost cladit din vointa celui de-al treilea shogun din familia Muromachi, numit Ashikaga Yoshimitsu (1358- 1408). Acesta a renuntat la sarcinile sale oficiale (dar nu si la putere) in favoarea fiului sau in 1397 si la varsta de 37 de ani a devenit preot. Templul acesta era locul sau de retragere din lume. Initial, aici avusese el vila sa la munte. In incinta zonei templului, la malul unui lac, a fost cladit un pavilion din lemn incoronat cu o pasare Fenix din bronz si poleit cu foita de aur, lucru care i-a adus numele de Pavilionul de Aur.

Cladirea pavilionului se ridica pe trei nivele, fiecare nivel avand un alt stil de arhitectura. Astfel, primul nivel are elemente de resedinta aristocratica, ce de-al doilea nivel are caracterul locuintei unui razboinic, iar cel de-al treilea nivel este un templu zen. Constructia denota eclectismul filozofic, daca nu al epocii, in orice caz al celui ce a luat initiativa realizarii acestui pavilion. Adept entuziast al preotului Soseki apartinand cultului zen, Yoshimitsu hotarase ca la moartea sa, constructiile ce constituie complexul acesta sa devina un templu cu Soseki ca abate.

Pavilionul de Aur a fost pastrat intact de-a lungul secolelor pana in anul 1950, cand un preot tanar, gelos pe frumuseta lui, i-a dat foc. A fost reconstruit in 1954, iar in 1987 a fost si poleit cu foita de aur, asa incat in prezent poate fi admirat in splendoarea lui de odinioara.

RECENZIE CARTE

TEMPLUL DE AUR, YUKIO MISHIMA

Romanul "Templul de aur" are ca punct de plecare un incident din realitate: in 1950, spre stupoarea si dezamagirea iubitorilor de arta traditionala japoneza, templul Kinkakuji din Kyoto a ars pana-n temelii in urma incendiului de catre un preot tanar ce se decisese pentru o moarte spectaculoasa - sa dispara impreuna cu Templul.

In "Templul de aur", Mishima descrie viata unui tanar care traieste o experienta ciudata dar fascinanta, cu puternice conotatii culturale si religioase.

Interesul tanarului (si mai tarziu obsesia) pentru Templul de aur incepe o data cu descrierile tatalui sau, care preot fiind surprinde o imagine idealizata a Templului: "nu exista pe lume nimic mai frumos, rima si ideogramele ce-i reprezentau numele si muzicalitatea fiecarui cuvânt confereau Templului de Aur o valoare aproape ireala ce mi se intipari in minte".

Personajul central al romanului are o viata sociala restransa, legaturile cu lumea exterioara sunt reduse la minim fiind de cele mai multe ori conflictuale, frustrante, asociate cu emotii negative.

Balbait, timid, inadapdat, marcat de sentimente de inferioritate – nemulțumire fata de propriul corp, fata de propriile performante – tanarul se retrage intr-o lume interioara, o lume pe care templul o acapareaza treptat devenind aproape o prezenta divina, nu un simbol/lacas al acesteia.

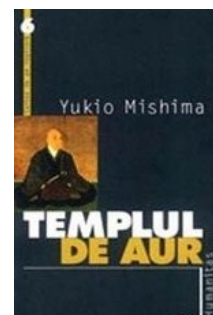
Dupa moartea tatalui sau, fascinatia tanarului pentru templu se accentueaza, iar dorinta de a trai aproape de templu devine obsedanta, chiar halucinanta uneori.

Evenimentele de viata ale tanarului sunt putine, de cele mai multe ori umbrite de ganduri si intrebari. Intrarea in radul preotimii sau prietenia cu un baiat de varsta apropiata (atins de un handicap fizic, acesta din urma este un fel de alter ego al personajului, el trezeste in mintea personajului sentimente contradictorii) nu reusesc sa schimbe obsesiile acestuia fata de templu.

Templul substituie oarecum legaturile sociale, deoarece personajul este permanent nemulțumit de oameni (de colegi, de profesori, de mama sa si chiar de staret).

Obsesia fata de Templul de Aur se schimba, se reinnoieste, este incurajata si contrazisa permanent, timp in care trairile personajului raman insa la fel de intense.

Fundalul romanului il constituie yin si yang, trairile personajului au deseori repere contradictorii frumos - urat, viata - moarte, bine - rau, dar tema centrala e focul, atat in lumea interioara a personajului cat si in cea exterioara, tigara aprinsa in partea finala a romanului e aproape o concluzie acestuia.

Templul de aur
Yukio Mishima
Editura HUMANITAS,
Anul aparitiei: 2000

Ioana Boldis

YUKIO

MISHIMA

De trei ori nominalizat la Premiul Nobel pentru literatură, prozatorul, poetul și dramaturgul YUKIO MISHIMA este unul dintre scriitorii japonezi emblematici ai secolului trecut.

Kimitake Hiraoka, pe numele său adevărat, s-a născut în 1925 la Tokyo într-o familie de samurai și începe să scrie încă de la vârsta de doisprezece ani. La șaisprezece debutează în prestigioasa revistă literară Bungei-Bunka.

Pentru a-și ascunde identitatea față de tatăl său, adept al unei educații stricte, în conformitate cu cerințele tradiției, adoptă pseudonimul Yukio Mishima.

În 1943 se înscrie la Facultatea de Drept a Universității Imperiale din Tokyo. Cinci ani mai târziu îi apare primul roman, Confesiunile unei măști care îl propulsează în rândul celor mai cunoscuți scriitori ai noii generații. Mishima începe astfel o carieră literară fulminantă, publicând constant romane, printre care se numără: Tumultul valurilor, Templul de aur, După banchet, Soare și oțel.

Autor prodigios, a scris numeroase povestiri și treizeci și trei de piese de teatru. Întreaga viață a lui Mishima a fost marcată de preocuparea obsesivă pentru codul onoarei samurailor. Aceasta îl va împinge pe 25 noiembrie 1970, la gestul sinuciderii rituale prin seppuku.

(<http://www.humanitas.ro/yukio-mishima>)

47 DE RONINI

POP ILIE FLORIN

Povestea adevărată a celor 47 de ronini (samurai fără stăpân) este una din cele mai cunoscute istorii despre samurai.

În 1701 Shogunul Tokugawa Tsunayoshi trăia și conducea din Edo, în timp ce împăratul, care avea putere mai mică, stătea în Kyoto.

Povestea celor 47 de ronini a fost ilustrată în romane, piese de teatru (kabuki, bunraku), filme și televiziune. În 2012 va apărea un nou film „47 Ronin” cu Keanu Reeves.

Pentru a-i arăta respect împăratului, Tsunayoshi îi trimitea daruri prin intermediul unor daimyo (lorzi teritoriali). Daimyo Asano Takuminokami și Munehare Date au fost aleși pentru această misiune. Deoarece erau tineri și neexperimentați au fost chemați de Shogun să fie pregătiți de către Kira-Kozukenosuke cu privire la eticheta cerută.

Kira era un birocrat care abia era în stare să-și țină katana. Kira a fost foarte supărat pentru că daimyo Asano nu i-a arătat respectul cuvenit și de aceea îl insulta și umilea în public.

După două luni Asano nu a mai rezistat la acest tratament și a încercat să-l omoare cu sabia. Kira a fost rănit și a scăpat fugind prin palat, fiind apărat de asistenții lui. Deoarece era interzisă folosirea sabiei în palat i s-a cerut la Asano să-și facă seppuku.

Kira a fost lăsat nepedepsit în ciuda obiceiului de a fi pedepsite ambele părți. Aceasta i-a înfuriat pe cei 321 samurai a lui Asano, deveniți ronini. Timp de 2 ani o parte din ei l-au căutat pe Kira pentru a se răzbuna.

47 de ronini în frunte cu Oishi Kuranosuke l-au atacat pe acesta la el acasă în timpul unei ceremonii a ceaiului. Cei 47 ronini au omorât cele 61 de gărzi și pe Kira, fără să moară în luptă nici unul din ei. Cei 47 de ronini s-au dus apoi la mormântul lui Asano la Templul Sengakuji. Oishi a trimis 2 din ronini pentru a anunța fapta lor și a aștepta ordine de la Shogun.

Shogunul Tsunayoshi a fost impresionat de loialitatea roninilor și a avut de luat o decizie grea privind soarta lor. După 47 zile de deliberare a hotărât ca 46 din ei să-și facă seppuku, fiind lăsat în viață cel mai tânăr dintre ei.

În fiecare an mii de japonezi vizitează templul Sengakuji unde sunt înmormântați pentru a aduce un omagiu onoarei și loialității celor 47 de ronini și dedicării lor Codului Bushido.

CUPRINS NEWSLETTER ENRYO LUNA MARTIE

Echipa

Sensei Adri-
an Boldis
(coordonator)
Andreea Nedelescu
Alexandru Bratu
Alex Patiu
Arpad Kelemen
Carmen Cristea
Calin Graur
Florin Pop
Ioana Boldis
Ionut Lazar
Irina Tudorache
Ligia Pop
Oana Ilovan
Nir Hodorov
Raluca Urs
Sergiu Dobozi
Tarcis Ghisa
Teodora Onutz

<i>Sensei Adrian Boldis</i>	Luna martie la antrenament pe scurt	Pag. 1
<i>Raluca Parjol</i>	Haiku	Pag.1
<i>Sensei Adrian Boldis</i>	Karate Shotokan De la Origini pana in Prezent	Pag.2
<i>Carmen Cristea</i>	Amigurumi	Pag.5
<i>Irina Tudorache</i>	Elemente ale simbolismului japonez Dragonul	Pag.7
<i>Andreea Nedelescu</i>	Sakura spectacolul naturii	Pag.9
<i>Alexandru Bratu</i>	Metoda Tabata	Pag.12
<i>Echipa Enryo</i>	LA MULTI ANI pentru sarbatoritii lunii Martie	Pag.12
<i>Ioana Boldis</i>	Recenzie carte Templul de aur	Pag.13
<i>Ioana Boldis</i>	Kyoto (II) Pavilionul de aur	Pag.14
<i>Raluca Parjol</i>	Haiku	Pag.6
<i>Florin Pop</i>	47 de ronini	Pag.15

*VA ASTEPTAM CU SUGESTII SI MATERIALE PENTRU LUNA APRILIE.
MULTUMIM CELOR CARE S-AU IMPLICAT DEJA.
SUCCES CELOR CARE DORESC SA PARTICIPE IN VIITOR!
Echipa Enryo*

